

POSTANOWIENIE

Dnia 8 czerwca 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z wniosku G. L.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w G.
o rentę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 8 czerwca 2006 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w G.
z dnia 19 kwietnia 2005 r., sygn. akt III AUa .../03,

odrzuca skargę kasacyjną.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 19 kwietnia 2005 r. Sąd Apelacyjny w G. oddalił apelację G. L. od wyroku z dnia 13 października 2003 r., którym Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w G. zmienił decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G. z dnia 28 lutego 2003 r. w ten sposób, że przyznał wnioskodawcy prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od dnia 7 lutego 2003 r. do 31 grudnia 2004 r. z ogólnego stanu zdrowia, a w pozostałej części apelację oddalił.

W skardze kasacyjnej od powyższego wyroku wnioskodawca zarzucił naruszenie prawa materialnego „przez nieuzasadnione uznanie wyłączenia go z ubezpieczenia społecznego za zgodne z prawem i tym samym pozbawiające go

prawa do świadczeń z ubezpieczenia społecznego”. W uzasadnieniu skargi skarżący wskazał, że „zastosowanie przez Sąd art. 100 pkt 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych jest niezgodne ze stanem faktycznym”. W konkluzji wnioskodawca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został uzasadniony „potrzebą wykładni przepisów 100 pkt 2 ustawy o emeryturach i rentach, budzących w powyższej sprawie poważne wątpliwości”, a dotyczących możliwości wyłączenia przez organ rentowy z ubezpieczenia społecznego w sytuacji, gdy składka jest odprowadzana”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁴ § 1 k.p.c. skarga kasacyjna powinna zawierać oznaczenie zaskarżonego orzeczenia (pkt 1), przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie (pkt 2), wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienie (pkt 3) oraz wniosek o uchylenie lub zmianę orzeczenia (pkt 4). Przepis art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. wymaga, aby wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej stanowił odrębny element pisma niezależny od przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia. Uzasadnienie wniosku natomiast powinno nawiązywać do przesłanek przyjęcia kasacji do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Spełnienie wymagania z art. 398⁴ § pkt 3 k.p.c. powinno zatem przybrać formę wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym skarżący wskaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadni, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek. Braki skargi kasacyjnej w zakresie wskazanych wyżej elementów konstrukcyjnych powodują, że skarga jest dotknięta tzw. brakiem istotnym, nienaprawialnym w trybie właściwym do usuwania braków formalnych skargi kasacyjnej i w związku z tym podlega odrzuceniu bez wzywania do ich uzupełnienia. Skoro bowiem wymóg zawarcia w skardze kasacyjnej wniosku

o przyjęcie skargi tej do rozpoznania i jego uzasadnienie ma taką samą wagę i znaczenie jak pozostałe istotne cechy skargi kasacyjnej, to podlega badaniu według kryteriów, przy pomocy których badane są kryteria pozostałe.

Skarga kasacyjna wnioskodawcy nie spełnia istotnego wymogu formalnego z art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c., albowiem zawarty w niej wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania nie zawiera uzasadnienia, na czym polegają wątpliwości przy dokonywaniu interpretacji przytoczonego przepisu i dlaczego wątpliwości te są tak poważne, że wymagają zaangażowania Sądu Najwyższego. Za spełnienie przedmiotowego wymogu nie może być w żadnym razie uznane wskazanie przez wnoszącego skargę, że „istnieje potrzeba wykładni przepisów art. 100 pkt 2 ustawy o emeryturach i rentach” w zakresie uregulowań „dotyczących możliwości wyłączenia przez organ rentowy z ubezpieczenia społecznego w sytuacji, gdy składka jest odprowadzana”. Zgodnie z art. 100 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353 ze zm.) jeżeli ubezpieczony pobiera zasiłek chorobowy, świadczenie rehabilitacyjne lub wynagrodzenie za czas niezdolności do pracy wypłacane na podstawie przepisów Kodeksu pracy, prawo do emerytury, renty z tytułu niezdolności do pracy lub renty szkoleniowej powstaje z dniem zaprzestania pobierania tego zasiłku, świadczenia lub wynagrodzenia. Przepis ten w żadnym zakresie nie odnosi się zatem do zasad podlegania ubezpieczeniu społecznemu. Oznacza to, że zawarty w skardze kasacyjnej wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania nie zawiera uzasadnienia odpowiadającego ustawowym wymogom.

W konsekwencji brak w skardze kasacyjnej odpowiadającego ustawowym wymaganiom uzasadnienia wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania (art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c.) jest brakiem nieusuwalnym, powodującym odrzucenie skargi kasacyjnej przez Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c. (por. także postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC z 2006 r., z. 4, poz. 75).